

Покајање — заповест садашњег тренутка

ИГУМАНИЈА ВАСИЛИЈА ШЛИНК

„Покајте се”, гласио је позив Јована Крститеља, који је био Христов Претеча. Он је указивао само на један пут на коме можемо примити Исуса, на пут покајања, као што је написано: „Приправите пут Господњи, поравните стазе Његове... Што је криво нека буде право, и храпави путеви нека буду глатки” (Лука 3, 4—5). И тек пошто је покајањем прокрчен пут, поравњене неравнине и уклоњено камење, Господ може доћи, Цар. Тада он налази пут којим ће моћи да наврати код Својих синова људских. Јован Крститељ нам, дакле, показује да долазак Исусов захтева припремаоце путева који се кају. Тако је то било при првом доласку Христовом, а то ће исто бити при Његовом Другом доласку, како нам то на разне начине потврђује Свето Писмо. Оно сведочи да ће се пред Други долазак Христов, на крају времена, још једном појавити свети Илија као проповедник покајања (Мал. 3, 23) и да ће и на крају времена стално одјекивати позив на покајање човечанства, као преко она два сведока из књиге Откровења (11, 3—6).

И суд и покајање морају да почну код Његове парохијске црквене заједнице. На крају времена Израиљу предстоји још једно скрушено покајање, јер ће он при појави Месије јадиковати када буде препознао Онога којег је убадао. Но, како ће он почети да се каје ако парохија није припремила пута, ако она не претходи у покајању? Кома треба да Христос дође као будући Женик, ако не онима који се кају? Зар Он није први пут најпре дошао онима који су — како читамо — раније били ученици Јованови (Јов. 1, 35—42) и учествовали у покајном покрету? Ове је Он међу првима позвао у своје ученике. При својем Другом доласку Он неће друкчије поступити.

И стога је одговорност у нашем времену, било да се каје поједини верник или читава парохијска заједница, двоструко велика. Јер ми живимо на почетку краја времена, у атомском добу и истовремено у добу испуњења обећања за Израиљ, јер смоква почиње да зелени, Јевреји се враћају у земљу отаца, све што је Свето Писмо пред-

Напомена: Извод из књиге „ПОКАЈАЊЕ — блажен живот” (на немачком) од Василије Шлинк, настојатељице манастира „Маријине сестре”, Дармштат, Западна Немачка (Дармштат, 1969), превела с немачког Бранка Прибић.

сказало за последња времена. У овом последњем времену небо очекује, и сва земља очекује оне који се кају и тиме постају припремачи пута да би Господ могао коначно доћи, спасти своју заједницу и к Себи је призвати, да би коначно престало дуго ишчекивање твари пошто су се Господом освећени вратили кући на Сиону, пошто је парохијска заједница потпуно пришла Христу.

Да, читаво човечанство и цео свет чека на такве који се кају, јер шта у овом тмурном добу, прекривеном претњом будућег атомског рата, када је оружје уништења већ пронађено, треба да буде заповест часа до једино: „Покајте се!“? Зар нам атомско доба не каже једну ствар, наиме, да најстрашније осуде стоје на прагу. Зар ови претећи ратови, ове осуде, ова шибана која предстоје човечанству, немају вид судова објављених трубама? У књизи Откровења гл. 8 описују се катастрофе у природи и како у једном таквом рату гине управо једна трећина или четвртина људи. Никада се то вековима раније није могло замислити када се о томе читало. Данас свако дете зна да се то време приближило. Да, почетак је већ ту, јер атомске пробе су опустошиле природу.

Стога, још никада се осуда није тако надвијала над земљом као осуде које нам непосредно предстоје. И док је код свих досадашњих покушаја ово била ствар Господа, да би за тим уследило покајање, знамо да је сада, када најстрашније осуде стоје на вратима, потреба за покајањем постала неопходнијом него икада. Да, данас је покајање неопходно пошто се ради о последњој припреми за поновни долазак Господа Христа. То видимо из Откровења: кадгод су осуде нехришћанског доба трубама објављиване земљи, увек је иза тога стајало Божје питање: Да ли ће доћи до покајања. Како се само често каже: „А они се не покајаше“ (Откр. 2, 21; 9, 20—21; 16, 9 и 11).

Ах, само да се то о нама не каже! Јер када претње Божје досегну врхунац, тада је дошло време где и покајање црквене заједнице мора да буде на врхунцу, тада и у црквеној заједници мора да постоји један једини покајни покрет. Како ће Господ, иначе, спасти своју заједницу од гнева, ко може умаћи Његовом светоме гневу? Заиста, Свето Писмо само на једном месту говори о томе ко ће умаћи гневу Божјем: они који су скрушена срца, који се кају. Христос жели да Његови следбеници умакну гневу. Библија нам каже да само Његови следбеници неће доспети у тмурно доба антихришћанских режима. Зато Христос говори о бекству из страшних збивања која ће се збити. Он, према Луки 21, 36, позива да будемо будни „да бисте се удостојили избећи од свега овога што ће се збити, и стати пред Сином човечијим“.

Да, треба да будемо будни, да се кајемо, преобратимо, да бисмо могли умаћи овим ужасним казнама. Како ће се ово догодити? Ако се у нашем личном животу и нашој малој црквеној заједници из дана у дан дамо поучавати и поправљати. Једино онај који се наспрам суда тако постави, Христа воли као свога спаситеља и Њему за цело време остатка свога живота дозвољава обитавалиште, моћи ће примити Христа као Женика који ће опет доћи (2 Сол. 1, 7—10). Међутим, слушамо о људима који раније нису дозвољавали да Христос важи за њиховог Судију, те ће Он, иако Јагње, према њима показати пре-

велики гнев, а они ће га морати тако посматрати и узвикивати да брда и планине на њих падну не би ли се сакрили од гнева Јагњетовог (Откр. 6, 16).

Последње време је време правде, а ми управо корачамо у сусрет овом последњем времену. Зато је сада час да се кајемо да се поправимо не бисмо ли затим умакли осуди. То ће бити благодат отргнућа. Отргнуће значи да се отргнемо од овог света који је зрео за осуду, да нас затим Господ привуче Себи (1 Тим. 4, 16—18). Неће, дакле, цела црквена парохијска заједница у томе имати удела, те зато Свето Писмо јасно наглашава да „без освећења нико не може видети Господа”.

Стога, пошто је последњи час с неба одзвања као звук трубе овај позив: „Покајте се!” Ко ће прихватити овај позив и даље га проследити? Сада ово значи да је парохијска заједница позвана да се кроз њу још и народи показују и у читавом човечанству дође постепено до покајања. Бог не тражи само због нас покајање нас самих да бисмо као појединци умакли овом страшном предстојећем догађају, него и ради наше одговорности за наш народ, за човечанство, које иде у сусрет овој грозној пропасти. Да ли слутимо да је сада прошло време благодети, време стрпљења и да се гнев Божји сручује над светом, какве ће то бити ужасне осуде, а посебно нашег немачког народа чије руке су умрљане крвљу шест милиона Јевреја? У тој истој мери морало би наступити наше покајање, у истој мери морало би бити наше велико ридање и нарицање.

Па ипак, ми као Божја парохијска заједница навлачимо осуде Божје кроз све време наше неспремности на покајање. Само да не бисмо у последње време у томе били тврдоглави! Ако су при првом доласку Христовом фарисеји и многи „побожни” који се нису хтели узнемирити говорили: Зашто би Јован Крститељ морао да увек тако једнострано остане при једном: покајање, покајање! — и данас је то опет исто. И док се прстом увек указује на оно „покајте се”, многи мисле да је то фанатично, просто или неистинско хришћанство, да то уствари није Еванђеље. Па и упркос тога, библијско је то учење, то је ипак Еванђеље, пошто нам кајање и покајање доносе опроштај греха, нас спасавају, а ово је једини пут којим Исус Христос долази нама и којим се ми спасавамо од осуде. Отуда је то позив часа данас, јер велику ће благодат добити онај који се покаје последњег часа! Над њим ће се, саобразно покајању пред осудом која ће тада ићи земљом, излити пуноћа благодати: Христос, који долази у облацима небеским с великом славом, примиће га к Себи. Да, у једном трену он ће бити преображен: колико год је раније био кротак и скрушен у покајању, толико ће се он сада узвисити. И у оноликој мери, како је носио хаљину покајања у плачу над својим гресима, он ће сада бити обучен у светло свадбено одело и може као сунце сијати на небесима (Мат. 13, 43) и ући у свадбену дворану Јагњета.

Да, осуда и покајање треба да једно другом одговарају. Али тада ће да одговарају једно другом покајање и облагодаћење и слава, који су несхватљиви. Тако је позив на покајање Божји говор за последње дане, о којем се у Његовој Речи каже: Благо ономе који слуша моју реч и испуњава је! (Откр. 1, 3; 22, 7). Блажен је онај који послуша овај позив на покајање као понуду љубави Божје, овде већ сазна о доласку небеског Царства у слави и сада се припреми за Господа да би с Њиме прославио свадбу Јагњетову. „Говори онај који сведочи ово: да, доћи ћу скоро! Амин, да, доћи, Господе Исусе!” (Откр. 22, 20).

Summary

Basilea Schlink, Abbess of the »Marienschwestern« in Darmstadt

REPENTANCE — COMMANDMENT OF THIS MOMENT

Penitence should begin with the conversion of God's Israel, i.e. of each Church's congregation. Many signs indicate that we enter the end of times: horrid atomic wars, earthquakes, famines, pollution of nature. All these signs ought to be an invitation to repentance, like the trumpets of the angels in the Book of Revelation. Christ wishes that his followers escape the wrath of God. We should start with the individual repentance, so that the whole community may be converted and ready for the Second Coming of the Lord, Who is coming as the Bridegroom of His Church. The worst of all things would be to disappoint the Lamb of God and to provoke His wrath. Without sanctification no one will see the Lord. The call to repentance is God's way of speaking to men of the last days. Blessed are all those who listen to that call and respond with repentance, because they will be worthy to enter the wedding chamber of the Lamb.